RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

nr. 223.914 van 14 juni 2013
in de zaak A. 197.197/X-14.593.

In zake : 1. Eric CASTEELS
2. Stephanie BROOKS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Johan Verstraeten
kantoor houdend te 3000 LEUVEN
Vaartstraat 68-70
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de gemeente ZEMST
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Dirk De Greef
kantoor houdend te 1700 DILBEEK
Eikelenberg 20
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 26 juli 2010, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van 27 mei 2010 van de gemeenteraad van Zemst houdende definitieve goedkeuring van het rooilijnplan Larestraat.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 218.529 van 19 maart 2012 werden de debatten heropend en werd het door de auditeur-generaal aangewezen lid van het auditoraat gelast met het aanvullend onderzoek.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Frans De Buel heeft een aanvullend verslag opgesteld.

De verzoekende partijen hebben een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 8 februari 2013.

Staatsraad Jan Clement heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Johan Verstraeten, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en advocaat Dirk De Greef, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Frans De Buel heeft een met dit arrest gedeeltelijk eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Er wordt verwezen naar de feitenuiteenzetting in het arrest nr. 218.529 van 19 maart 2012.

4. Het door het bestreden besluit vastgestelde rooilijnplan heeft betrekking op de in de atlas der buurtwegen aangeduide buurtweg nr. 17 en het gedeelte van de buurtweg nr. 106 tot aan het huis met huisnummer 18. Het blijkt dat de eerstgenoemde buurtweg voor het woonperceel van de verzoeker loopt en de laatstgenoemde buurtweg rechts daarvan. Het woonperceel van de verzoekster is gelegen langs de eerstgenoemde buurtweg.

Uit de gegevens van de zaak blijkt dat zich rechts van het perceel van de verzoeker, voorbij meerdere landbouwpercelen en de huizen met

huisnummers 14 en 16 en tot aan het huis met huisnummer 18 een geasfalteerde weg bevindt.

IV. Onderzoek van het beroep in zoverre het gericht is tegen de buurtweg nr. 17

5. Naar luid van artikel 21, zesde lid van de op 12 januari 1973 gecoördineerde wetten op de Raad van State, geldt ten aanzien van de verzoekende partij een vermoeden van afstand van geding wanneer zij, na de kennisneming van het verslag van de auditeur waarin de verwerping of de onontvankelijkheid van het beroep wordt voorgesteld, geen verzoek tot voortzetting van de procedure indient binnen een termijn van dertig dagen die ingaat met de betekening van het verslag.

6. Te dezen stelt het auditoraatsverslag de verwerping van het beroep voor in zoverre het gericht is tegen de buurtweg nr. 17.

7. Bij de verzending van het auditoraatsverslag aan de verzoekende partijen heeft de hoofdgriffier hen uitdrukkelijk gewezen op artikel 14quater van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State en het voornoemde (randnr. 5) artikel 21, zesde lid. De tekst van deze bepalingen werd in de brief van de hoofdgriffier geciteerd.

8. De verzoekende partijen hebben weliswaar een verzoek tot voortzetting van de procedure aan de Raad van State toegezonden, doch de zending waarmee dit gebeurde is door de post afgestempeld op 23 oktober 2012 en ook het door de raadsman van de verzoekende partijen ondertekende en door de post afgestempelde afgiftebewijs van deze zending vermeldt als datum 23 oktober 2012, terwijl de voornoemde (randnr. 5) termijn van dertig dagen daags voordien verstreek.

9.1. De raadsman van de verzoekende partijen wijst erop dat zijn kantoor een contract met bpost heeft waarbij de post wordt afgehaald. Verder wijzen de verzoekende partijen er op dat zowel de enveloppe van de betrokken

zending als het afgiftebewijs werden afgestempeld te Brussel. Volgens de verzoekende partijen is deze afstempeling te Brussel niet normaal. Nader onderzoek met een ander dossier geeft aan dat deze afstempelingen steeds gebeuren te Leuven. Hier is onmiskenbaar iets misgelopen bij bpost intern.

9.2. De verzoekende partijen leggen twee documenten neer waaruit volgens hen blijkt dat zij hun verzoek tot voorzetting tijdig hebben ingediend.

9.2.1. Het eerste document is een kopie van een brief van 24 december 2012 van een klantenadviseur van bpost aan de raadsman van de verzoekende partijen waarin het volgende wordt gesteld:

> "Wij delen u graag mee dat de aangetekende zending ['barcode'-nummer van de betrokken zending] op 23/10/2012 in het sorteercentum Brussel X werd verwerkt en op 24/10/2012 werd uitgereikt".

9.2.2. Het tweede document is een kopie van een e-mail van 5 februari 2013 van een "Senior Business Contact Center Agent" van bpost waarin het volgende wordt gesteld:

> "De afhaling bij [adres van het kantoor van de raadsman van de verzoekende partijen] werd precies om 17u08 uitgevoerd op 22/10/2012, volgens de barcode die u toegekend is".

10. De omstandigheden dat het kantoor van de raadsman van de verzoekende partijen een contract met bpost heeft voor het afhalen van de post en dat bpost gelijkaardige zendingen van die raadsman in Leuven en niet in Brussel afstempelt, levert geenszins een bewijs voor het feit dat de betrokken zending op 22 oktober 2012 aan de post zou zijn toevertrouwd.

11. Wat de door de verzoekende partijen voorgelegde documenten betreft, moet vooreerst worden vastgesteld dat het gaat om kopieën waarop geen handtekening voorkomt.

Het eerste document (randnr. 9.2.1) vermeldt de datum van 22 oktober 2012 niet, maar lijkt de inontvangstneming door bpost op 23 oktober 2012 eerder te bevestigen.

Anders dan het eerste document verwijst het tweede document (randnr. 9.2.2) niet naar het specifieke "barcode"-nummer van de zending waarmee de verzoekende partijen hun verzoek tot voortzetting hebben ingediend.

12. De bewijskracht van het afgiftebewijs dat door de raadsman van de verzoekende partijen is ondertekend en als datum 23 oktober 2012 vermeldt, wordt niet onderuit gehaald door hetgeen de verzoekende partijen aanvoeren.

De verzoekende partijen hebben dus geen tijdig verzoek tot voortzetting van de procedure ingediend.

13. Er blijkt geen overmacht die ertoe zou moeten leiden dat artikel 21, zesde lid van de gecoördineerde wetten op de Raad van State niet mag worden toegepast.

Met toepassing van deze bepaling wordt de afstand van geding vastgesteld in zoverre het beroep gericht is tegen de buurtweg nr. 17.

V. Onderzoek van het beroep in zoverre het gericht is tegen de buurtweg nr. 106

A. Eerste en derde onderdeel van het eerste middel

Uiteenzetting van de middelonderdelen

14. In het eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9, §§ 1 tot 3 van het decreet van 8 mei 2009 houdende vaststelling en realisatie van de rooilijnen (hierna: het rooilijndecreet).

15.1. In het eerste middelonderdeel voeren de verzoekende partijen aan dat het bestreden besluit niet alle (juiste) perceelgrenzen en evenmin de oppervlakte van de getroffen percelen bevat. De nutsvoorzieningen die zich naast of onder het wegdek bevinden, zullen als gevolg van het bestreden besluit niet

langer in het openbaar domein liggen. Deze nutsvoorzieningen staan niet op het rooilijnplan vermeld. Artikel 9, § 1 van het rooilijndecreet wordt geschonden aangezien dit artikel duidelijk stelt dat alle nutsleidingen vermeld moeten worden die op privaat domein zullen liggen, wat hier niet het geval is.

15.2. In het derde middelonderdeel voeren de verzoekende partijen aan dat de aankondiging van het openbaar onderzoek pas op 8 maart 2010 werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad, dit is na de start van het openbaar onderzoek, "zodat het ontwerp niet gedurende dertig dagen ter inzage heeft gelegen".

16.1. In hun memorie van wederantwoord voeren de verzoekende partijen aan dat de aanwezige nutsleidingen door de tracéwijziging op privaat domein zullen komen te liggen ter hoogte van de woningen Larestraat nrs. 14 en 16. De draagpaal voor de nutsleidingen naast de garage van de verzoeker wordt "niet in een apart kadertje vermeld, hetgeen wel is gebeurd voor de draagpalen in de buurtweg die buiten de rooilijn vallen".

16.2. In hun memorie van wederantwoord wijzen de verzoekende partijen er op dat het besluit houdende definitieve vaststelling van het bestreden rooilijnplan pas op 12 augustus 2010 bij uittreksel in het Belgisch Staatsblad is gepubliceerd, dit is buiten de termijn van zestig dagen na de definitieve vaststelling die in het rooilijndecreet is voorzien.

Beoordeling

17. Artikel 9, § 1, tweede lid van het rooilijndecreet stelt het volgende:

> "Het ontwerp bevat minstens de getroffen percelen en hun oppervlakte, alsook de actuele en toekomstige rooilijn. Het bevat in voorkomend geval ook de nutsleidingen die als gevolg van de realisatie van de toekomstige rooilijn op privaat domein zullen liggen. […]".

Anders dan de verzoekende partijen voorhouden, bevat het rooilijnplan wel degelijk de door de nieuwe rooilijnen getroffen percelen met

vermelding van de in te nemen oppervlakten ervan, evenals de aanduiding van de nutsleidingen ter hoogte van de woningen Larestraat, nrs. 14 en 16 die op privaat domein zullen komen te liggen. Het vastgestelde plan duidt de waterleiding aan evenals de draagpalen voor luchtlijnen waaronder met name de elektriciteitsleiding. Ook de draagpaal voor de nutsleidingen naast de garage van de verzoeker staat op het plan aangeduid. Het blijkt niet welke onwettigheid er zou volgen uit het gegeven dat de laatstgenoemde draagpaal "niet in een apart kadertje [wordt] vermeld", aangezien niet blijkt en zelfs niet wordt voorgehouden dat dit gegeven het openbaar onderzoek of het appreciatie- en beslissingsrecht van de bevoegde overheid zou hebben beïnvloed.

18.1. Met een aangetekend schrijven van 1 maart 2010 zijn de verzoekende partijen individueel in kennis gesteld van het van 3 maart 2010 tot 2 april 2010 gevoerde openbaar onderzoek. Aangezien zij een door de verwerende partij ontvankelijk bevonden bezwaarschrift hebben ingediend, hebben de verzoekende partijen geen belang bij het derde middelonderdeel.

18.2. Artikel 10 van het rooilijndecreet luidt als volgt:

> "Het besluit houdende definitieve vaststelling van het gemeentelijk rooilijnplan wordt bij uittreksel in het Belgisch Staatsblad gepubliceerd binnen zestig dagen na de definitieve vaststelling. Het gemeentelijk rooilijnplan treedt in werking veertien dagen na de bekendmaking".

Ook al gebeurde, zoals de verzoekende partijen in hun memorie van wederantwoord aanhalen, de bekendmaking bij uittreksel in het Belgisch Staatsblad meer dan zestig dagen na de definitieve vaststelling, dan nog blijkt niet waarom deze tekortkoming de onwettigheid van het bestreden rooilijnplan zou meebrengen.

19. Het eerste en het derde middelonderdeel worden verworpen.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

20. In het tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van "artikel 16 van de Grondwet juncto artikel 1 van het Eerste Protocol van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens".

Volgens de verzoekende partijen zal het bestreden rooilijnplan resulteren in grondverwerving ten voordele van de verwerende partij, "wat aldus een de facto onteigening is". Bovendien gaat het om een niet-noodzakelijke grondverwerving of onteigening nu de grondverwerving niet kan verantwoord worden door het algemeen belang. De verzoekende partijen besluiten dat "elke niet-noodzakelijke (de facto) onteigening" in strijd is met het beginsel dat het eigendomsrecht beschermd dient te worden.

Beoordeling

21.1. De vaststelling van het bestreden rooilijnplan is niet gepaard gegaan met een gelijktijdige vaststelling van een onteigeningsplan waarin, voor de realisatie van dit rooilijnplan, de onteigening wordt voorzien van de door die toekomstige rooilijnen getroffen percelen. Derhalve kan dit rooilijnplan enkel voor gevolg hebben dat op de getroffen percelen de in artikel 16 van het rooilijndecreet bedoelde erfdienstbaarheid van toepassing is. Het betreft een wettelijke erfdienstbaarheid tot openbaar nut welke niet kan worden gelijkgesteld met een onteigening ten algemenen nutte als bedoeld in artikel 16 van de Grondwet. In zoverre de verzoekende partijen voorhouden dat het bestreden besluit een onteigening is, mist het middel juridische grondslag.

21.2. Een rooilijnplan kan op wettige wijze eigendomsbeperkingen inhouden. De eigendomsbeperkingen die van overheidswege worden opgelegd, zijn toegestaan indien ze beantwoorden aan een rechtmatig evenwicht tussen het algemeen belang van de gemeenschap en de bescherming van de grondrechten van het individu.

21.3. In zoverre in het middel wordt voorgehouden dat "de grondverwerving niet kan verantwoord worden door het algemeen belang", wordt verwezen naar de verwerping van het derde middel hierna (randnrs. 26 tot 30.2).

22. Het tweede middel wordt verworpen.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

23.1. In het derde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van "het recht art. 2, art. 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, juncto het algemene motiveringsbeginsel dat aan publieke overheden de plicht oplegt hun beslissingen formeel en materieel te motiveren, het gebrek aan feitelijke juiste, afdoende en wettige motieven".

De verzoekende partijen wijzen erop dat krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de formele motiveringswet) de motivering uitdrukkelijk en afdoende moet zijn. Het bestreden besluit voldoet niet aan de motiveringsverplichting gezien het niet of niet pertinent beantwoorden van de bezwaarschriften.

Ook als men aanneemt dat de formele motiveringswet niet van toepassing zou zijn op het bestreden rooilijnplan, dan nog geldt het motiveringsbeginsel.

23.2. De verzoekende partijen wijzen erop dat de dubbele stippellijn in de Atlas der Buurtwegen langs de betrokken buurtweg wijst op het feit dat de bedding ervan private eigendom is. De verwerende partij heeft evenwel geen juridische stappen ondernomen om de bestaande erfdienstbaarheid in de voetweg om te zetten naar een publiekrechtelijke erfdienstbaarheid. Volgens de verzoekende partijen is de betrokken buurtweg "een doodlopende (niet onderhouden) asfaltweg […] die volgens de bestaande erfdienstbaarheid strikt gezien enkel toegang dient te verlenen naar de drie achterliggende percelen".

23.3. De verzoekende partijen stellen dat de verwerende partij nalaat degelijk en begrijpelijk te motiveren op welke wijze de rooilijnbreedte van zeven meter werd vastgesteld en al helemaal niet motiveert waarom ze het meest belastende van de twee alternatieven, namelijk het alternatief met de breedste rooilijn en de ruimste grondverwerving, gekozen heeft.

23.4. Volgens de verzoekende partijen voorziet het rooilijnplan de verbreding van de weg zodat het landbouwbedrijf, achter de woning aan de Larestraat nr. 16, toegankelijk zou zijn. De verzoekende partijen stellen dat dit landbouwbedrijf echter reeds toegankelijk is via een losweg die is gelegen naast de woning "met als huisnummer 11 in de Larestraat". Aangezien het landbouwbedrijf nu reeds voldoende bereikbaar is via de losweg kan er geen algemeen belang de verbreding van de weg verantwoorden. Bovendien hebben alle in de Larestraat wonende landbouwers tijdens het openbaar onderzoek een bezwaarschrift ingediend, zodat onmogelijk kan worden beweerd dat er dringend nood is aan een uitgeruste moderne weg om de landbouwpercelen te bereiken.

23.5. Volgens de verzoekende partijen kan niet worden beweerd dat de weg verbreed moet worden voor hulpdiensten en "huis-aan-huis-ophalingsdiensten". Uit de praktijk blijkt immers dat deze diensten nu reeds zeer gemakkelijk de weg kunnen inrijden. De noodzaak voor de breedte van de bermen wordt nergens aangetoond. Uit het deskundigenverslag dat op vraag van de verzoekende partijen is opgemaakt, blijkt dat een breedte van 1,00 meter volstaat voor de aanleg van nutsleidingen en 1,20 meter voor grachten. Een afschermberm van 1,00 meter aan de kant van de gracht is eveneens overdreven. De deskundige bevestigt in zijn verslag dat voor een asfaltweg van 3 meter breed een boordsteen van 30 cm volstaat. De verzoekende partijen wijzen erop dat zij al deze elementen hebben opgeworpen in hun bezwaarschrift.

23.6. Volgens de verzoekende partijen moet waar het gemeenteraadsbesluit tot vaststelling van het bestreden rooilijnplan erop wijst dat volgens de provinciale reglementering grachten maximaal over een lengte van vijf meter ingebuisd mogen worden, worden vastgesteld dat de provinciale

reglementering niet volledig wordt geciteerd. Zo wordt niet weergegeven dat de grachtenverordening van de provincie afwijkingen toestaat.

23.7. De verzoekende partijen benadrukken dat zij inzake de regenwaterafvoer in hun bezwaarschrift uitdrukkelijk gewezen hebben op het zogenaamde “Ladder van Lansink”-principe, dat de volgende bindende rangorde vooropstelt:

• opvang voor hergebruik (hemelwaterput);
• infiltratie op eigen terrein;
• buffering met vertraagd lozen in een oppervlaktewater of een kunstmatige afvoerweg voor hemelwater;
• en tot slot lozing in de hemelwaterafvoerleiding in de straat.

De zandleembodem in de betrokken weg leent zich uitstekend voor infiltratie, die voorrang heeft op afvoeren. Gelet op het voornoemde principe en het volledig ontbreken van enig risico op wateroverlast is de aanleg van een gracht geheel overbodig.

24. In hun memorie van wederantwoord preciseren de verzoekende partijen dat de losweg niet -zoals zij in hun verzoekschrift stelden- gelegen is naast de woning “met als huisnummer 11 in de Larestraat”, maar wel naast de woning, Larestraat 12.

Beoordeling

25. De voorschriften van een rooilijnplan hebben, zoals door de verwerende partij terecht wordt voorgehouden, een reglementair karakter. Deze vaststelling brengt mee dat de formele motiveringswet, die geldt voor eenzijdige rechtshandelingen “met individuele strekking”, geen toepassing vindt op het bestreden besluit.

26. In de uitoefening van het hem opgedragen wettigheidstoezicht is de Raad van State niet bevoegd om kennis te nemen van en uitspraak te doen over opportuniteitskritiek.

27.1. In hun tijdens het openbaar onderzoek ingediende bezwaarschriften hebben de verzoekende partijen onder meer het volgende aangevoerd:

> "Ook tegen de voorgenomen rooilijnbreedte van 7 m voor de voetweg 106 (eveneens Larestraat) verzetten wij ons met klem. Deze voetweg is een doodlopende asfaltweg die volgens de bestaande erfdienstbaarheid strikt gezien enkel toegang dient te verlenen naar de achterliggende percelen (drie huizen). Die erfdienstbaarheid geldt in principe echter enkel voor de in de atlas der buurtwegen vermelde breedte (1,65 meter) en enkel voor de bovenbouw (niet voor de ondergrond).
>
> […] Indien de gemeente nu deze privé-weg (voetweg 106) wil inrichten als [openbare weg] wordt het eigendomsrecht ondergeschikt gemaakt aan particuliere belangen en is er niet langer sprake van openbaar nut of algemeen belang".

27.2. De voornoemde bezwaarschriften bevatten verder de punten van kritiek die in het verzoekschrift worden aangevoerd (randnrs. 23.3 tot 23.7).

28.1. In het gemeenteraadsbesluit tot vaststelling van het bestreden rooilijnplan wordt aangaande het in randnummer 27.1 bedoelde bezwaar het volgende gesteld:

> "Het huidige 30-jarig gebruik als openbare weg rechtvaardigt de opname van deze weg als openbare weg. De vastlegging van een rooilijn voor deze weg zal dit statuut voor de toekomst dan ook kunnen bevestigen".

28.2. De atlassen der buurtwegen werden in de periode 1843-45 opgemaakt op grond van de wet van 10 april 1841 op de buurtwegen (hierna: de buurtwegenwet). De aanduiding van een tracé in volle, dan wel stippellijn dateert te dezen uit de voornoemde periode. Uit de legende bij de detailplannen van de atlassen der buurtwegen blijkt dat de stippellijnen wegen en paden met een private bedding aanduiden.

De Nederlandse vertaling van artikel 10, eerste en tweede lid van de buurtwegenwet luidt als volgt:

> "Het besluit van de provinciale deputatie waarbij het plan definitief vastgesteld wordt, doet geenszins afbreuk aan de eigendomsvorderingen noch aan de rechten die daaruit voortspruiten.
>
> Het zal een rechtstitel zijn voor de verjaring van 10 en 20 jaar".

De verzoekende partijen voeren geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de gemeente het eigendomsrecht nog niet zou hebben verkregen op grond van de in de geciteerde bepaling bedoelde verjaring. Hoe dan ook zijn buurtwegen openbare wegen, ook al behoort hun bedding aan een privé-eigenaar toe. In geval van particulier eigendom van de bedding rust hierop een publiekrechtelijke erfdienstbaarheid van doorgang, en niet -zoals de verzoekende partijen ten onrechte aannemen- een privaatrechtelijke erfdienstbaarheid ten gunste van de aanliggende erven.

Uit het voorgaande volgt dat de verwerende partij met de hiervoor (randnr. 28.1) geciteerde weerlegging een afdoende antwoord heeft gegeven op het in randnummer 27.1 bedoelde bezwaar.

29.1. In het gemeenteraadsbesluit tot vaststelling van het bestreden rooilijnplan wordt de breedte tussen de rooilijnen onder meer als volgt verantwoord:

> "- de motivatie voor de rooilijnbreedte werd wel degelijk gegeven tijdens de infovergadering. Dat de mening van de langseigenaars anders is, neemt niet weg dat de motivatie van het bestuur het algemeen belang moet dienen en niet enkel gericht is op de motieven van de langswoners en –eigenaars;
> - waar het op neerkomt, is het feit dat een voldoende brede rooilijn noodzakelijk blijft voor een degelijk in te richten openbaar domein. In een landelijk gebied is de inrichting van het openbaar domein ook gericht op gebruik als landelijke weg, met een vrij beperkte breedte, maar voldoende ruimte voor landbouwvoertuigen, grachten, nutsleidingen en zwakke weggebruikers en rekening houdende met kruisend verkeer.
> [...]
> - buizen worden niet in een diameter van 1 m aangelegd. Het principe van riolering onder de straat wordt toegepast als aan beide zijden woningen staan, zodat de aansluitlengten van de individuele rioolaansluitingen beperkt blijven. Als er slechts aan één zijde woningen staan, wordt de riolering liefst aan één zijde aangelegd. Er dienen ook leidingen aangelegd te worden voor de regenwaterafvoer, die onder de bermen worden aangelegd, minstens ter hoogte van de plaatsen waar zij overgaan in open grachten;
> - de diverse aangegeven wegbreedten voor kruisend verkeer resulteren telkens in een totale breedte voor de rijweg van ongeveer 5 m, hetzij in één breedte, hetzij in 3 m + een uitwijkstrook, hetzij in 4 m met 2 platte banden van 0,50 m, zoals in het bezwaarschrift wordt bekritiseerd;

- de op het plan aangegeven typedwarsprofielen zijn ook nu weer geen exacte oplossingen, maar geven de noodzaak aan van een typeoplossing voor de rooilijnbreedten van 7 m , 9 m en 11 m.
  [...]
- grachten moeten bewaard blijven, maar hun exacte ligging tegenover de weg kan wel licht wijzigen voor de goede ordening van de infrastructuur. In het kader van de bestaande provinciale en gewestelijke wetgeving is het immers niet toegelaten grachten te dichten. In huidig voorstel worden grachten gedicht en verderop terug open gemaakt. Het feit dat de grachten 'behouden' blijven, doelt dus enkel op het feit dat de grachten op die plaats in lengterichting niet verdwijnen;
- de breedte van de grachten is onlosmakelijk verbonden met de diepte ervan, om een voldoende stabiele helling te bekomen. Als een invulling gegeven wordt aan de rooilijnbreedte, zal het ontwerp uitmaken welke de noodzakelijke grachtbreedte exact zal moeten worden. Het feit dat in de loop van de procedure verschillende breedten worden opgegeven, heeft te maken met de verschillende voorstellen van inrichting die werden voorgesteld; een smalle straat vereist bijvoorbeeld een bredere berm om kruisend verkeer toe te laten en toch nog voldoende afstand van de gracht te bewaren.
- zoals reeds […] werd aangehaald, is de noodzakelijke rooilijnbreedte in alle voorstellen eigenlijk ongeveer gelijk. Er dient nogmaals herhaald dat voor het bepalen van de rooilijnbreedte voor werken die pas over enkele jaren zullen kunnen plaatsvinden, enkel algemene visies over de inrichting kunnen voorgesteld worden en geen details. De standaardvisie is dat er een breedte van ongeveer 3 m voor berm en gracht wenselijk is;
- het klopt dat de grachtbreedte met technische middelen sterk kan gereduceerd worden. Het toepassen van oeververstersterkingswerken is echter slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een optie. Dergelijke werken zijn immers duur, niet bestendig voor langere termijn en bemoeilijken in sterke mate het onderhoud van de grachten.
  [...]
- wegbreedte: de brandweer vraagt een verkeersweg van minimaal 4 m breedte.
  Kruisend verkeer vraagt een breedte van minimaal 5 m. Op een landelijke weg is de kans op kruisend landbouwverkeer groter, dus is dit een absoluut minimum.
  Op de plaats van uitwijkstroken moet er naast de uitwijkstroken minimaal 1 m veiligheidszone behouden blijven naar de beek toe. De breedte voor kruisend verkeer is de materie van de verkeersonderzoekers. Hierbij dient rekening gehouden te worden met de breedte van een standaardvoertuig (1,75 m auto + spiegels en 2,60 m vrachtwagen + spiegels. De vrije zone tussen kruisende voertuigen aan zeer lage snelheid (10 km/u) wordt voorgesteld om 0,30 m;
- bermbreedte: een berm vraagt om veiligheidsredenen minimaal 1 m. Nutsmaatschappijen vragen minimaal 1,50 m voor aanleg van hun leidingen. Waterleiding moet minimaal een dekking hebben van 1 m

(vorstgevaar) aan alle zijden. Dit betekent dat een waterleiding die op 0,50 m van de rijweg ligt, een berm nodig heeft van 1,50 m om vorstvrij te kunnen aanleggen tegenover de oever van de gracht. Bovendien moet de stabiliteit van zowel de wegkoffer als van de gracht gewaarborgd blijven bij de aanleg van of werken aan leidingen. Of het zinvol is om nutsleidingen te ontdubbelen, wordt door de betrokken maatschappijen zelf uitgemaakt op basis van hun netplannen;

- grachtbreedte en -diepte: grachten worden in principe aangelegd in een helling van 6/4 - en liefst zelfs 4/4. Een grachtbodem van een kleine gracht wordt aangelegd op 0,50 m om manueel werk toe te laten. Een helling van 6/4 geeft dus op een berm van 1 m een grachtdiepte van 37,50 cm. Een helling van 4/4 geeft op een berm van 1 m een grachtdiepte van 25 cm;
- een langsgracht zorgt niet alleen voor de afvoer van het aangesloten water, maar ook voor het watervrij houden van de wegkoffer (onderfundering en fundering). Dit aspect mag vooral in het valleigebied van de Kesterbeek niet uit het oog verloren worden. De bodem van de gracht moet dus minstens op een diepte van 50 cm onder het afwerkniveau van de straat liggen. Bovendien moet gezorgd worden dat het lengteprofiel van de beek licht afwatert en dus alle niveauverschillen op het terrein moet kunnen opvangen. Een helling van 3 tot 5 promille wordt hiervoor toegepast;
- de grachtdiepte wordt eveneens bepaald door de aanlegdiepte van de ingebuisde delen ervan. Zo dient in de berm voor een inrit een dekking van minimaal 50 cm te worden voorzien boven de buis. De minimale inbuizing voor een RWA-gracht is 40 cm. Er wordt rekening gehouden dat de buisbodem ongeveer 10 cm onder de vloei van de beek wordt aangelegd. De minimale grachtdiepte is dus 95 cm, samengesteld als volgt:
  30 cm (40 cm diameter - 10 cm onder grachtbodem);
  +5 cm wanddikte van de bovenzijde van de buizen;
  +50 cm dekking boven de buis;
- de smalste, plaatselijke oplossing voor een gracht is dus theoretisch een breedte van 1,77 m, en dit op een talud van 6/4. Voor 4/4 zou dit een breedte van 2,40 m zijn;
- indien een deel van de inbuizing onder de rijweg zou komen te liggen, dient de dekking minimaal 0,75 m te bedragen. Het plaatselijk onder de rijweg aanleggen van de regenwaterleiding lost dus eigenlijk weinig op in verband met de inrichtingsbreedte;
- besluit voor de grachtbreedte: standaard 2 m kruinbreedte, zonodig te verbreden als de diepte dit rechtvaardigt.
- op het rooilijnplan zijn enkele typedwarsprofielen aangeduid zoals het bestuur een mogelijke inrichting ziet, zonder in detail te treden. Een totale breedte voor berm en gracht van 3,50 m is wenselijk, zodat alle inrichtingsmogelijkheden open blijven.
  [...]
- […] Het blijft in een moderne weginrichting uit den boze om het verkeer op de bermen te sturen bij het kruisen, waardoor deze

beschadigd geraken en gevaarlijk worden voor zwakke weggebruikers;
- zoals reeds eerder werd aangehaald zal een bredere weg bovendien een veiliger situatie scheppen voor de zwakke weggebruikers. Een smalle weg betekent [...] dat de zwakke weggebruikers onvoldoende plaats hebben op de rijweg en dat voertuigen zeer dicht tegen fietsers rijden of fietsers zelfs de verharding af moeten. Dat zijn pas echt gevaarlijke situaties".

29.2. Er moet worden vastgesteld dat de verzoekende partijen nalaten kritiek te formuleren ten aanzien van meerdere van de in het citaat (randnr. 29.1) aangehaalde motieven en met name ten aanzien van het motief dat er ruimte moet worden voorzien voor de zwakke weggebruikers.

29.3. Uit de gegevens van de zaak blijkt dat de bestaande "asfaltweg" langs vier bestaande huizen, te weten Larestraat nrs. 14, 16, 18 en 20, en meerdere landbouwpercelen loopt. Het blijkt geenszins dat het vastleggen van de rooilijnen ter plaatse de bedoeling zou hebben om slechts het voornoemde (randnr. 23.4) landbouwbedrijf te ontsluiten.

29.4. Wat de noodzaak van een afwateringsgracht betreft, gaan de verzoekende partijen voorbij aan het feit dat, zoals blijkt uit het hiervoor (randnr. 29.1) aangehaalde citaat, door de verwerende partij rekening is gehouden met het belang van "het watervrij houden van de wegkoffer".

29.5. De overige kritiek van de verzoekende partijen is loutere opportuniteitskritiek, die om de hiervoor aangehaalde reden (randnr. 26) niet ontvankelijk is.

30.1. Het blijkt niet dat er aan het bestreden rooilijnplan geen motieven van algemeen belang ten grondslag zouden liggen.

30.2. Het blijkt evenmin dat de bezwaarschriften van de verzoekende partijen niet afdoende zouden zijn weerlegd.

31. Het derde middel wordt verworpen.

D. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

32. In het vierde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van "het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel zoals bepaald door artikel 10 en 11 van de Grondwet juncto het motiveringsbeginsel".

33.1. Volgens de verzoekende partijen wordt het perceel van de verzoeker zwaarder belast dan dat van omwonenden en dit terwijl er landbouwpercelen gelegen zijn tegenover het perceel van de verzoeker.

33.2. Uit het deskundigenverslag dat op vraag van de verzoekende partijen is opgemaakt, blijkt dat het mogelijk is om langs de buurtweg een van kant wisselende gracht te voorzien met een zo goed als volledig behoud van het bestaande straattracé. Volgens de verzoekende partijen zouden aldus de noodzakelijke grondverwervingen tot een strikt minimum herleid kunnen worden. Het perceel van de verzoeker, dat overigens het kleinste is, wordt het zwaarst belast zonder dat de verwerende partij ergens in het bestreden besluit de noodzaak van de hoegrootheid van de breedte van de rooilijn voor de buurtweg bewijst. Het landbouwperceel dat gelegen is tegenover het perceel van de verzoeker is minstens vijf keer zo groot als het perceel van de verzoeker, terwijl het landbouwperceel niet 5 maar slechts 2,8 keer zoveel belast wordt als het perceel van de verzoeker. In procenten uitgedrukt wil dit zeggen dat de verzoeker zijn perceel belast ziet worden voor 12% terwijl het landbouwperceel slechts voor 7% wordt belast.

33.3. Volgens de verzoekende partijen heeft de verwerende partij in haar brief van 22 juni 2010 aan de verzoeker verkeerdelijk voorgehouden dat deze laatste een zeker voordeel te beurt valt nu de rooilijn verder van zijn woning komt te liggen. Deze foutieve redenering is gebaseerd op de verkeerde veronderstelling dat de buurtweg momenteel tot het openbaar domein behoort. De verzoeker dient in werkelijkheid 180 m² tuin langs de buurtweg af te staan.

33.4. Bovendien is het perceel van de verzoeker het enige bebouwde perceel tegenover een niet-bebouwbaar landbouwperceel in de Larestraat "waarbij geen 5 meter afstand van rooilijn tot uitgang (garagedeur) werd gerespecteerd".

33.5. De verzoekende partijen wijzen erop dat zij in hun bezwaarschriften hebben aangetoond dat de doelstellingen van de verwerende partij konden gerealiseerd worden met een kortere "knik" in de rooilijn. In een gelijkaardige situatie, met name in de Vennestraat, heeft de verwerende partij wel een korte knik gemaakt in de rooilijn om een bebouwd perceel te sparen.

33.6. Volgens de verzoekende partijen zou de verwerende partij de reeds aanwezige grachten in de Larestraat kunnen ruimen en herprofileren zodat de grondinname en de verbreding van de weg beperkt blijven. Deze techniek van ruiming en herprofilering werd wel toegepast in de aangrenzende buurtweg nr. 16, Kapelstraat. Aldus zijn in de Kapelstraat grachten in een smallere configuratie en zonder oeververstersking aangelegd en dit terwijl de bodem in de Kapelstraat eveneens uit zandhoudende leem bestaat.

33.7. Volgens de verzoekende partijen is er geen enkele inspanning gedaan om de aantasting van het eigendomsrecht van het perceel van de verzoeker te beperken of zelfs te voorkomen, terwijl voor zes eigenaars van bebouwde percelen langs de buurtweg nr. 17 en één eigenaar langs de buurtweg nr. 106 met tegenoverliggende niet-bebouwbare landbouwpercelen wel maatregelen werden voorzien opdat de rooilijn op zijn minst de perceelgrenzen niet zou overschrijden.

34. In hun memorie van wederantwoord geven de verzoekende partijen een gedetailleerd overzicht van alle innemingen en overschotten van alle bebouwde percelen langs de Larestraat waaruit moet blijken dat "zowel wat betreft absolute innemingen als procentuele innemingen er een duidelijke ongelijkheid is tussen de impact op het perceel van de eerste verzoeker en dat van de andere bewoners".

Beoordeling

35. Het gelijkheidsbeginsel is geschonden indien in rechte en in feite gelijke situaties zonder objectieve en redelijke verantwoording ongelijk worden behandeld. De verzoekende partij die de schending van het gelijkheidsbeginsel aanvoert, moet dit in het verzoekschrift met concrete en precieze gegevens aantonen.

36. In het gemeenteraadsbesluit tot vaststelling van het bestreden rooilijnplan wordt het bezwaar van de verzoeker als volgt samengevat en beoordeeld:

> "[Bezwaar:] […] De voor realisatie noodzakelijke grondverwerving bedraagt ongeveer 12 % van het totale perceel. Dit is onrealistisch en doet hun perceel in waarde erg dalen. Het landbouwperceel aan de overzijde van de straat wordt minder belast dan een bebouwd perceel en dit druist in tegen de beleidsvisie.
>
> [...] [Beoordeling:]
>
> een deel van het verjaarde openbaar domein [gaat] terug naar de eigenaars, terwijl achteraan het perceel de zone van de openbare erfdienstbaarheid nauwelijks vergroot [...]
>
> […] de bewering dat de landbouwpercelen aan de overzijde van de straat minder belast worden dan de bebouwde percelen wordt met klem ontkend!
>
> [Bezwaar:] [...] Een alternatief voorstel wordt als plan bijgevoegd met een kortere knik in de zijstraat in plaats van een vloeiender verloop met als doel een verwerving van hun eigendom te voorkomen.
>
> [Beoordeling:] […] er wordt vastgesteld dat het alternatief voorstel van bezwaarindieners uitgaat van een rooilijnbreedte van 7 m, een breedte waarvan voordien met klem de noodzaak wordt betwist door de bezwaarindieners. De enige reden is een persoonlijk belang en hier wenst de gemeente niet op in te gaan. Door het alternatief voorstel wordt het betrokken perceel volledig ontlast, en wordt alle bijkomende verwerving ten laste van de andere eigenaars voorzien".

37. In zoverre in het middel wordt voorgehouden dat er aan het bestreden rooilijnplan geen motieven van algemeen belang ten grondslag liggen, wordt verwezen naar de verwerping van het derde middel hiervoor (randnrs. 26 tot 30.2).

38. Het rooilijnplan zorgt er voor dat, anders dan voorheen, alle woningen zullen komen te liggen op ongeveer dezelfde afstand van de rooilijn. Uit dit plan blijkt ook dat alle landbouwpercelen door de nieuwe rooilijnen zwaarder getroffen worden dan de bebouwde percelen. Van alle in het bestreden rooilijnplan betrokken bebouwde percelen blijkt het perceel van de verzoeker het enige te zijn dat zich op de hoek bevindt van de twee betrokken buurtwegen. Het is dus als gevolg van de feitelijke plaatsgesteldheid dat het perceel van de verzoeker het enige bebouwde perceel is waarvoor de rooilijn zowel op de voorzijde als op de zijkant van het perceel betrekking heeft.

Uit de gegevens van de zaak blijkt verder dat het in het middel geviseerde landbouwperceel (randnr. 33.2) voor een oppervlakte van 570,15 m² door de vastgestelde rooilijnen wordt getroffen, terwijl het voor het perceel van de verzoeker om een beduidend kleinere oppervlakte van 198,41 m² gaat. De verzoekende partijen vestigen zelf de aandacht op het feit dat het landbouwperceel "minstens vijf keer zo groot" is als het perceel van de verzoeker. Er blijkt geen schending van het gelijkheidsbeginsel uit het enkele gegeven dat het voornoemde feit meebrengt dat het landbouwperceel "slechts voor 7%" wordt belast terwijl het perceel van de verzoeker voor 12% wordt belast. Het gelijkheidsbeginsel waarborgt de eigenaars immers niet dat alle percelen voor eenzelfde percentage worden belast.

39. De verzoekende partijen kunnen zich niet dienstig beroepen op hetgeen de verwerende partij aan de verzoeker heeft meegedeeld op 22 juni 2010, dit is na het nemen van de bestreden beslissing.

40. Uit de gegevens van de zaak blijkt dat de in randnummer 33.4 aangehaalde kritiek betrekking heeft op de feitelijke situatie dat zich in de met de vastgestelde rooilijn evenwijdig lopende zijgevel van het garagegebouw van de verzoeker een deur bevindt die toegang geeft aan personen en (motor)fietsen. De verzoekende partijen brengen geen gegevens bij waaruit zou blijken dat zich elders langs de buurtweg een vergelijkbare situatie voordoet.

41. De verzoekende partijen maken evenmin aannemelijk dat de situatie langs de buurtweg nr. 106 te vergelijken zou zijn met de situatie langs de Vennestraat, de Kapelstraat of de buurtweg nr. 17.

42. De verzoekende partijen slagen er bijgevolg niet in afdoende concrete en precieze gegevens bij te brengen waaruit een schending van het gelijkheidsbeginsel zou kunnen blijken.

43. Het vierde middel wordt verworpen.

E. Vijfde middel

Uiteenzetting van het middel

44. In het vijfde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van "de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, het flair (sic) play beginsel, het vertrouwensbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en het zuinigheidsbeginsel".

45.1. In het eerste onderdeel van het middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

45.2. Volgens de verzoekende partijen is de verwerende partij onzorgvuldig geweest wat betreft de noodzakelijke afmetingen voor berm en gracht. Op een eerste vergadering in 2007 bedroeg de noodzakelijke breedte voor een berm plus gracht 2,58 meter. Op een vergadering in 2008 bedroeg de noodzakelijke breedte plots 2,75 meter. Tijdens de gemeenteraadszittingen in 2009 en 2010 was dit 3,50 meter. Omgerekend betekent dit dat de noodzakelijke breedte voor bermen en grachten in minder dan 3 jaar tijd met 35% is toegenomen.

Volgens de verzoekende partijen blijkt uit grondonderzoekingen dat de bovenste grondlagen bestaan uit leem en zandhoudende leem en kunnen in zulke grondsoort gerust kleine taluds worden

opgezet, zoals dat werd gedaan in de aangrenzende Kapelstraat. Het opzetten van smallere taluds is niet noodzakelijk duurder nu er geen oeververstersking moet worden aangebracht. Het getuigt van bijzonder onzorgvuldig overheidsoptreden om niet te streven naar efficiënt ruimtegebruik gebruikmakend van de nieuwste technieken.

45.3. Het bestreden rooilijnplan is volgens de verzoekende partijen onzorgvuldig opgesteld. Bepaalde beplantingen en omheiningen die binnen het rooilijnplan vallen, werden opgenomen in het bestreden rooilijnplan, terwijl andere beplantingen werden vergeten. Naaldbomen worden bovendien steevast als loofbomen ingetekend op het plan. Voor de burgers is dit alles bijzonder misleidend en onduidelijk. Bovendien zijn de perceelgrenzen niet doorgetekend zodat afsluitingen en beplantingen die slechts op één perceel voorkomen verkeerdelijk worden voorgesteld alsof ze doorlopen tot de naburige percelen. Deze onvolkomenheden werden al gesignaleerd tijdens het openbaar onderzoek.

45.4. Volgens de verzoekende partijen is het in het licht van artikel 68 van de stedenbouwkundige en verkavelingsverordening van de verwerende partij onzorgvuldig dat op het plan de in randnummer 40 bedoelde deur niet staat ingetekend.

45.5. De verzoekende partijen menen dat de verwerende partij niet consequent is geweest wat betreft de noodzakelijke verkeersbreedte. In de zitting van de gemeenteraad van 19 februari 2009 werd gesteld dat er voor een verkeerszone voorzien van uitwijkplaatsen en kruisingsmogelijkheden ongeveer 4 meter nodig is, terwijl in de zitting van de gemeenteraad van 26 november 2009 werd gesteld dat een breedte van 5 meter een absoluut minimum is voor kruisend verkeer op een landelijke weg.

Bovendien werd in een eerder ontwerp ter hoogte van het perceel van de verzoeker voorzien in een hoekafschuining van 3,5 op 3,5 meter, terwijl het bestreden rooilijnplan voorziet in een hoekafschuining van 4 op 4 meter. Bovendien komen in het afschrift van het gemeenteraadsbesluit dat aan de verzoeker werd toegestuurd naar aanleiding van het bestreden besluit, beide afmetingen voor.

45.6. De verzoekende partijen stellen dat het voor de inwoners van de Larestraat bijna onmogelijk wordt om een precies en nauwkeurig bezwaarschrift in te dienen, nu het rooilijnplan behept is met allerlei onnauwkeurigheden zodat de impact ervan door niemand correct kan worden ingeschat.

46. In het tweede onderdeel van het middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van het zuinigheidsbeginsel. Volgens de verzoekende partijen zal de verbreding van de rijweg de verkeersveiligheid doen afnemen, zodat er zware investeringen zoals snelheidsremmende maatregelen noodzakelijk zullen zijn.

47. In het derde onderdeel van het middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van het beginsel van de "fair play". Volgens de verzoekende partijen onderstreept de verwerende partij in haar communicatie naar de burgers dat het bestreden besluit enkel een rooilijnplan en geen onteigeningsplan inhoudt. In het verleden had de verwerende partij echter een rooilijn- én onteigeningsplan voorzien. De verwerende partij ontkent aldus niet dat het oorspronkelijk de bedoeling was om eveneens een onteigeningsplan op te stellen. Volgens de verzoekende partijen komt het bestreden rooilijnplan echter neer op een "de facto"-onteigening.

48. In het vierde en het vijfde onderdeel van het middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van respectievelijk het vertrouwensbeginsel en "[h]et beginsel van gelijkheid voor publieke lasten" doordat de verzoeker, in weerwil van de door de verwerende partij vooropgestelde beleidsvisie, ongelijk is behandeld. De verzoekende partijen voeren daarbij de argumenten aan die zij ook reeds hebben aangevoerd ter ondersteuning van het vierde middel.

49. In hun memorie van wederantwoord benadrukken de verzoekende partijen dat het niet aanduiden van de deur in de garage van de verzoeker wel degelijk relevant is. Deze deur doet dienst als in- en uitrit voor motorvoertuigen en fietsers. In haar mobiliteitsplan stelt de verwerende partij dat zij bijzondere aandacht wil besteden aan fietsers. Tevens moet worden benadrukt

dat artikel 68 van de stedenbouwkundige en verkavelingsverordening van de verwerende partij het principe hanteert van een afstand van vijf meter tussen de ingang van de garage en de vastgestelde rooilijn.

Beoordeling

50. In zoverre de verzoekende partijen de argumenten herhalen die zij hebben aangevoerd ter ondersteuning van het derde en het vierde middel wordt verwezen naar de verwerping van deze middelen hiervoor.

51. Bij de beoordeling van het zevende middel hierna (randnr. 59) zal blijken dat artikel 68 van de stedenbouwkundige en verkavelingsverordening van de verwerende partij, anders dan de verzoekende partijen dit zien, niet relevant is voor de deur in de garage van de verzoeker.

52. Een foutieve of een onvolledige voorstelling van de feitelijke toestand op het ontwerpplan of op het definitief vastgestelde plan leidt alleen tot de onwettigheid van het vastgestelde plan wanneer wordt aangetoond dat dit de verzoekende partij verhinderd heeft om met kennis van zaken een bezwaarschrift in te dienen of de overheid verhinderd heeft om zich met de vereiste kennis van zaken uit te spreken.

53. De verzoekende partijen voeren geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat de opgeworpen onzorgvuldigheden in de aanduidingen op het plan hen zouden hebben verhinderd om met kennis van zaken een bezwaar in te dienen of de verwerende partij zouden hebben verhinderd om met kennis van zaken te beslissen.

54. Het enkele feit dat er bij eerdere (voor)ontwerpen voor de rooilijnen van de buurtweg zou zijn uitgegaan van beperktere breedtes voor grachten, bermen en rijwegen of van een kleinere hoekafschuining tast de wettigheid van het definitief vastgestelde plan niet aan. Hetzelfde geldt voor de door de verzoekende partijen voorgebrachte gegevens dat in het afschrift van het bestreden besluit dat aan de verzoeker werd overgemaakt de afmeting van 3,5 op

3,5 meter voor de hoekafschuining voorkomt en dat de aanleg van de Larestraat in de toekomst “zware” investeringen van de verwerende partij zal vergen.

55. Het blijkt niet dat de verwerende partij bij het vaststellen van de rooilijnen de grenzen van de redelijkheid te buiten zou zijn gegaan.

56. Het vijfde middel wordt verworpen.

F. Zevende middel

Uiteenzetting van het middel

57. In het zevende middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van “‘Stedenbouwkundige- en Verkavelingsverordening Zemst’ dd. 10.08.2006, juncto het beginsel ‘patere legem quam ipse fecisti’”.

58. De verzoekende partijen wijzen erop dat de in randnummer 40 bedoelde deur zich op een afstand van minder dan vijf meter van de vastgestelde rooilijn bevindt. Aldus schendt de verwerende partij zelf de door haar opgestelde algemene regels en meer bepaald het als volgt luidende artikel 68 van haar stedenbouwkundige en verkavelingsverordening:

> “Waar de goede ruimtelijke ordening het vereist dient de garage opgenomen te worden in of tegen het hoofdgebouw. De te plaatsen garagepoort dient bij voorkeur minimum 5 meter achter de rooilijn te liggen. Dit om stationeren op privaat domein, weg van de openbare weg, mogelijk te maken”.

Beoordeling

59. Met een “garagepoort” wordt klaarblijkelijk een poort bedoeld die breed genoeg is voor de doorgang van autovoertuigen en geen zijdeur die enkel dient voor de doorgang van personen en (motor)fietsen. Alleen al om die reden heeft het hiervoor geciteerde artikel geen relevantie voor de in randnummer 40 bedoelde deur.

60. Het zevende middel wordt verworpen.

G. Overige middelen

61. Het zesde en het achtste middel die exclusief betrekking hebben op de rooilijnen langs de buurtweg nr. 17 behoeven, gelet op de hiervoor gedane vaststelling van afstand, geen beoordeling.

BESLISSING

1. De Raad van State stelt de afstand vast en verwerpt het beroep voor het overige.

2. De verzoekende partijen worden verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro, ieder voor de helft.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van veertien juni 2013, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

	Pierre Lefranc,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	Jan Clement,	staatsraad,
	Stephan De Taeye,	staatsraad,
bijgestaan door		
	Greta Scheveneels,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Greta Scheveneels	**Pierre Lefranc**